

РЕШЕНИЕ

№ 7247

гр. София, 27.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 11.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **10416** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.121, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във връзка с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. А. Х., [ЕГН] от [населено място], район „И.”,[жк], [жилищен адрес] вх. „А”, ет. 6, ап. 17 срещу заповед № 594/28.10.2011г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”, с която е прекратено служебното му правоотношение на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, считано от 28.10.2011г.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, издадена при противоречие с материалноправни разпоредби и при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Основните възражения са, че заповедта не е мотивирана, не са спазени изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 7 от АПК, не са посочени фактическото основание за издаване на акта и органът и срокът за обжалване. Претендира разноси за съдебното производство.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа становище за неоснователност на жалбата. Представя писмени бележки, с подробно изложени доводи за законосъобразност на оспорената заповед. Претендира разноси за съдебното производство.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 594/28.10.2011г. на изпълнителния директор на Изпълнителна

агенция „Автомобилна администрация“ е прекратено служебното правоотношение на К. А. Х., с ранг III младши, на длъжност Началник отдел в Областен отдел „КД – ДАИ“- С., на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, считано от 28.10.2011г. Жалбоподателят е назначен със заповед № 569/01.11.2010г. на длъжност Началник отдел в Областен отдел „КД – ДАИ“- П., преназначен в срока за изпитване със заповед № 323/08.06.2011г. на длъжност Началник отдел в Областен отдел „КД – ДАИ“- С.. При назначаването е представил декларация, че постъпва за първи път на държавна служба.

През периода от назначаване на длъжността до прекратяване на служебното правоотношение жалбоподателят е ползвал 25 дни платен годишен отпуск, видно от заповедите, с които е разрешено ползването на отпуска и изготвена обобщена справка. Издадено е удостоверение образец УП – 3 за осигурителен стаж, изчислен по реда на чл. 38 и чл. 39 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, от което е видно, че зачетеният осигурителен стаж за пенсия в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ е 11 месеца и 27 дни при работно време от 8 часа. В удостоверението не е вписан извънреден труд, което обстоятелство е оспорено от жалбоподателя. В процедурата по оспорването насрещната страна е представила заповеди, съгласно които извънредният труд се отчита с утвърдени списъци, представени най-късно до края на съответния календарен месец. В представената справка, изготвена въз основа на списъците не е вписано името на жалбоподателя. Няма доказателства, които да опровергават съдържанието на удостоверението. Доказването на осигурителен стаж със свидетелски показания е недопустимо при наличие на писмени доказателства. Размерът на осигурителния стаж за пенсиониране е неотносим факт в настоящето съдебно производство при контрола на законосъобразността на прекратяване на служебното правоотношение.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е допустима, подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

В настоящето производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл.146 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган - органа по назначаването съгласно чл. 6, ал. 1, т. 5 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

Спазена е формата по чл. 108, ал. 1 от ЗДСл - посочено е правното основание, длъжимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. В случая не е приложима общата разпоредба на чл. 59 от АПК, а специалната разпоредба на нормата на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл. В този смисъл неоснователни са възраженията на жалбоподателя за неспазена форма по чл. 59 от АПК. Непосочването на фактическите основания не е нарушение, защото това не е задължителен елемент от съдържанието на заповедта при прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл. Такова задължително изискване е въведено с второто изречение на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл, но то се отнася само за случаите по чл.107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, какъвто не е настоящия случай. Останалите задължителни реквизити от заповедта,

така както са регламентирани в чл.108, ал. 1 от ЗДСл са посочени и се съдържат в оспорения административен акт.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения във връзка с отменителното основание по чл. 146, т. 3 от АПК, правилно е приложен материалния закон.

Служебното правоотношение на жалбоподателя е прекратено, на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл. Правната норма регламентира, че когато държавният служител се назначава за първи път на държавна служба, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност, органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие. С декларация по чл. 111, ал. 2 от ЗДСл от 01.11.2010г. по повод на назначаването му в Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" жалбоподателят е декларирал, че постъпва за първи път на държавна служба. За да може органът да упражни правото по чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, е необходимо наличието на две предпоставки - назначаване на държавния служител за първи път на държавна служба и да не е изминала една година от датата, на която държавният служител е встъпил в длъжност. В настоящия случай и двете предпоставки на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл са налице. Жалбоподателят е назначен за първи път на държавна служба и служебното му правоотношение е прекратено в едногодишния срок от датата на встъпването му в длъжност. Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е от 28.10.2011г., връчена на същата дата при отказ, удостоверен с подписа на трима свидетели. На 02.11.2011г. е получена срещу подпис от жалбоподателя. Датата на встъпване в длъжност е 01.11.2010г., съответно едногодишният срок изтича на 01.11.2011г. Съгласно чл.12, ал. 3 от ЗДСл, срокът на изпитване не тече през времето, през което държавният служител е бил законоустановен отпуск. Доказано е, че през срока на изпитване са ползвани 25 работни дни платен годишен отпуск, тоест срокът за изпитване изтича на 26.11.2011г. Преназначаването на същата длъжност от Областния отдел в П. в Областния отдел в С. не се отразява на срока на изпитване. Съгласно чл. 12, ал. 1 предл.второ от ЗДСл, в случай че правоотношението се измени преди изтичането на срока, срокът за изпитване продължава да тече при следващото служебно правоотношение.

Заповедта е издадена и връчена на жалбоподателя в едногодишния срок по чл. 12, ал. 1 от ЗДСл.

Преценката на административния орган за прекратяване на служебното правоотношение с държавен служител, назначен за първи път на държавна служба в законоустановения едногодишен срок за изпитване не подлежи на съдебен контрол. След като са налице двете предпоставки на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, заповедта е законосъобразна и няма основания за нейната отмяна.

По изложените съображения заповедта е издадена от компетентен административен орган, в установената форма и при спазване на процесуалните и материално правни норми по издаването ѝ, поради което и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, ответникът има право на направените разноски в съдебното производство, включително и юрисконсултско възнаграждение. Същото следва да бъде присъдено в размер от 150 лева, определен по чл. 8, във връзка с чл. 7, ал.1, т. 4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК,

Административен съд София-град, I отд., 43-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. А. Х., [ЕГН] от [населено място], район „И.”,[жк], [жилищен адрес] вх. „А”, ет. 6, ап. 17 срещу заповед № 594/28.10.2011г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”, с която е прекратено служебното му правоотношение на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, считано от 28.10.2011г.

ОСЪЖДА К. А. Х., [ЕГН] от [населено място], район „И.”,[жк], [жилищен адрес] вх. „А”, ет. 6, ап. 17 да заплати на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” сумата от 150 (сто и петдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: